

PROTAGONISTES

Pere Antentas

Pres. Delegació de la Cambra

La reivindicació de millores en la línia R3 és històrica, però no avançaria sense la implicació de totes les forces socials d'Osona. En aquest sentit és una bona notícia que la Cambra de Comerç s'hi hagi sumat decididament.

Marc Font

CEO de Font Vergés, SL

De fer botons a fer tiradors de porta que ara es troben al mercat internacional amb la marca Viefe. Una reconversió exitosa, de la mà de Marc i Josep Font. L'empresa té un premi de disseny que ara augmenta de dotació.

Mercè Generó

Directora d'Osonament

Osonament va fer una aposta per la creativitat i per demostrar que les capacitats són diverses però tot-hom en té alguna. L'espectacle *Jo bé, i tu?* a L'Atlàntida, dirigit per Arnau Tordera, va ser un èxit escènic i de conscienciació social.

Domènec Aguilar

Inspector dels Mossos

Es compleixen 25 anys dels Mossos a Osona. El desplegament inicial del cos a la comarca deu molt a qui llavors en va ser comissari, Domènec Aguilar. El seu tarannà era un bon exemple del canvi cap a un nou model de policia.

TRIBUNA

Sacsejar consciències

Pep Palau

El fenomen de la massificació turística de les grans ciutats comporta, segons observen els experts del sector, conseqüències d'indole diversa. D'una banda, el dramàtic fenomen de la gentrificació, que consisteix a foragitar dels seus propis barris els habitants originaris que no poden fer front a l'especulació sobre l'habitatge i a l'augment del preu dels serveis per viure-hi. Una altra, d'indole ben diferent, és l'alteració dels valors associats als espais de visita preferits pels turistes. A Barcelona, sense anar més lluny, el lloc per on passen més turistes és per les Rambles –i, doncs, pel Mercat de la Boqueria– i pel Passeig de Gràcia, abans d'arribar a la Sagrada Família i pujar al Parc Güell. En el rànquing d'espais d'interès, el primer museu visitat és el del Barça, i hem de baixar uns quants escalafons per trobar-n'hi un de convencional que és el Museu Picasso. Malgrat tot, aquest flux de gent que circula constantment d'una banda a l'altra del món ha insuflat aire nou tant a museus com a espais d'interès arquitectònic, artístic i cultural. A Vic, el Museu Episcopal i el Temple Romà ocupen les primeres posicions, per bé que no hi ha turista que visiti la ciutat que no passi per plaça i s'hi quedi una estona, més que més, els dimarts i dissabtes que hi ha mercat. Després, hi ha un seguit de llocs que n'amplien els atractius turístics culturals, com ho són el Museu de l'Art de la Pell o el Centre d'Arts Contemporànies, ACVic.

És precisament d'aquest últim que volla parlar. Perquè té molt mèrit que un equipament cultural públic (fruit de la cooperació entre l'Ajuntament, la Generalitat i l'Associació per a les Arts Contemporànies), que l'any que ve farà deu anys, es dediqui a difondre propostes artístiques contemporànies, centrant la seva acció en l'activitat educativa, el territori i la interacció social. En té, encara més, pel fet que moltes de les exposicions i activitats programades tenen un clar contingut social, inevitablement crític, partint del principi que "l'art ha de reflectir els conflictes quotidians que convergeixen en l'espai social".

D'aquest principi parteix l'exposició actual, a cura del col·lectiu Democràcia, que ha exposat, entre molts d'altres indrets, als Estats Units, Mèxic, Itàlia o Dinamarca. Porta el títol del projecte que l'ha originada, "Art i propaganda pel fet", i es configura al voltant de pràctiques artístiques d'inspiració llibertària. Actuacions de contingut polític, tant pel seu caràcter social com per les condicions de producció i difusió alienes a les institucions. L'exposició s'estructura en dues parts que tenen un denominador comú, l'autogestió, tant en el sentit de l'horitzontalitat dels processos artístics com del qüestionament de les figures autoritàries. La primera és documental, mentre que la segona versa sobre projectes artístics, els uns més estètics, els altres de pensament crític i denúncia social. Provocativa "En contingència", nascuda com a secció d'agit-

L'art ha de reflectir els conflictes quotidians que convergeixen en l'espai social

prop de la CNT a Línea Directa, en la qual l'artista organitza un comitè sindical en què ella és l'única integrant. Esgarrifa escoltar la conversa de "Monte Perdido 60 Bis", entre l'entitat bancària que promet despatxar el desallotjament i la PAH de Vallecas. Impacta la sèrie fotogràfica de Laura Pinta Cazzaniga sobre les dones de la neteja de l'emblemàtic edifici Walden (de Sant Just Desvern) que posen en relleu el contrast entre la qualitat de vida dels que l'habiten i les condicions de treball de les dones –entre elles, la mateixa artista– que hi treballen. De claredat meridiana les reflexions en veu alta de les dones del barri de Torresoto de Jerez de la Frontera en "Aproximaciones Mujeres Zona Sur", qüestionant el model patriarcal amb les tasques que duen a terme. Impacta el treball visual de Byron Maher "Sindicato de Manteros de Madrid", amb placa inclosa a un manter mort a Madrid. De rabiosa actualitat l'exposició de materials de difusió del "CDR Joan Rebull" de Reus amb la col·laboració desinteressada d'artistes locals. Per la reflexió, "El pressentiment", que té l'objectiu de contribuir al combat del pensament, probablement l'espai menys artístic i més conceptual.

Una exposició, en definitiva, sobre temes punyents, que de tan comuns i quotidians sovint no veiem o no ens aturem a pensar-hi, que val molt la pena. Tant com lloable és que Vic disposi d'un equipament cultural com el d'ACVic.